

СТАТТЯ НОМЕРА

УДК 343.9

DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2023.2.01>

Віталій Валерійович СОКУРЕНКО,
кандидат юридичних наук
(Одеський державний університет внутрішніх
справ, м. Одеса, Україна)

КРИМІНОЛОГІЯ ВІЙНИ: ЗМІСТ ТА КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ

Стаття присвячена розробці наукового розуміння кримінології війни як інтегративного напрямку кримінологічних досліджень і заснованої на ньому протидії злочинності, що має на меті гносеологічну специфікацію та прикладну інституціоналізацію відповідних інтелектуальних та безпосередніх кримінально-превентивних практик під запити зниження частоти відтворення збройних конфліктів та інтенсивності порушень фундаментальних прав людини. Сформовано авторське бачення предмету кримінології війни, відповідно до якого виділено 10 базових складових: війна як суспільно-політичний, колективно-психологічний феномен; кримінологічна феноменологія війни (злочинна війна та злочинність війни); детермінація злочинів війни; особистість злочинця; механізм індивідуальної злочинної поведінки; жертви війни (кримінологічна віктимологія війни); кримінологічна феноменологія та детермінація обумовлених війною кримінальних правопорушень; протидія злочинам війни та пов'язаним з війною кримінальним правопорушенням; кримінологічне забезпечення перехідного правосуддя; кримінологічна феноменологія, детермінація та протидія глобальним кримінальним та криміногенним ефектам збройного конфлікту. Надано опис та пояснення кожному з них.

Ключові слова: війна, кримінологія війни, предмет, збройний конфлікт, агресія, міжнародний злочин, агресивно-воєнна злочинність, протидія злочинності, перехідне правосуддя.

Постановка проблеми. Триваюча російсько-українська війна ставить на порядок денний низку викликів не тільки перед державним апаратом та неформальними мережами самоорганізації, громадянським суспільством у відсічі агресії, а й перед науковими школами країни, як щодо збереження інтелектуального потенціалу нації, так і щодо задоволення суто практичного запиту на формування безпечного соціального середовища, в тому числі й за параметрами кримінально-криміногенних загроз. В цьому сенсі протидія злочинності мислиться як діяльність з розряду тих, що визначають перспективи відновлення територіальної цілісності та державного суверенітету в межах міжнародно визнаних кордонів, збереження демократичних, соціальних, правових засад розвитку українського суспільства і держави, забезпечення поствоєнного транзиту з мінімально можливими втратами, сприятливою кримінологічною обстановкою, відновленою соціальною справедливістю. Тому наукове забезпечення протидії злочинності в умовах війни набуває виняткового суспільного значення, що й обумовлює необхідність у належній специфікації та поглибленні кримінологічного знання за визначеним напрямом. Відтак постає необхідність у розробці кримінології війни.

Принагідно звернімо увагу, що цей напрям кримінологічних досліджень характеризується вельми високим рівнем наукової розробленості, переважно у працях зарубіжних вчених, до фокусу уваги яких потрапляли ситуації відтворення злочинності у воєнний та післявоєнний періоди в низці країн світу, передусім на європейському континенті, в контексті світових воєн. Це – дослідження Д. Арчера (*D. Archer*), Р. Гартнера (*R. Gartner*), Р. Джеймисон (*R. Jamieson*), Е. Дюркгейма (*E. Durkheim*), Дж. Кляйн (*J. Klein*), Р. Макгеррі (*R. McGarry*), А. Уайт (*A. White*) С. Уолклейт (*S. Walklate*) та інших дослідників. Загалом зарубіжна кримінологія характеризується достатньо широким сегментом праць, що можуть бути співвіднесені з кримінологією війни.

Набагато більш скромнішим є внесок у розвиток цього напрямку українських кримінологів. Варто відзначити декілька наукових праць на рівні статей й тез наукових доповідей під авторством В. С. Батиргарєєвої, В. М. Дрьоміна, О. М. Литвинова, Ю. В. Орлова, В. О. Тулякова й деяких інших науковців. У серпні 2023 р. світ побачила монографія Ю. В. Орлова «Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний вимір». І хоча вона, безумовно, є ґрунтовною, гостро актуальною та затребуваною, в ній лише частково розкриваються ті питання (зокрема, війна як кримінальний перформанс, природа й прояви російського фашизму, вплив війни на криміногенну обстановку, окремі кримінологічні аспекти перехідного правосуддя), які, на нашу думку, складають предмет кримінології війни, не вичерпуючи його загалом.

Враховуючи викладене, метою цієї статті є визначення поняття, окреслення завдань та встановлення і характеристика предмету кримінології війни, перспективних напрямів її розвитку.

Виклад основного матеріалу. Не можна не погодитись із професором В. М. Дрьомінім, який констатує, що, незважаючи на те, що тероризм, транснаціональні злочини, корупція завжди були основною проблемою, зараз на перший план виходять інші глобальні виклики, такі як міжнародні збройні конфлікти (фактично – війни) та воєнні злочини, а також політичне та економічне зловживання владою та озброєнням в окремих країнах, погрози світовому порядку. У зв'язку з цим виникає необхідність розробки практичних і теоретичних основ такого окремого напрямку кримінології як «кримінологія війни»¹. Остання, втім, у кримінологічній науці не знайшла свого однозначного структурно-доктринального оформлення. Низка вчених, переважно зарубіжних (Д. Арчер (*D. Archer*), Р. Гартнер (*R. Gartner*), Дж. Кляйн (*J. Klein*)) воліють розглядати кримінологію війни як окрему кримінологічну теорію. З таким поглядом навряд чи можна погодитись через невідповідність предметного поля дослідження загальному розумінню теорії.

Зазвичай теорію визначають як логічне узагальнення досвіду, суспільної практики, яке ґрунтується на глибокому проникненні в суть досліджуваного явища та розкриває його закономірності; учення про певну сукупність явищ, галузь знань, створене на підставі такого узагальнення². У більш широкому розумінні теорія бачиться як форма наукового знання, яка дає цілісне уявлення про закономірності та суттєві зв'язки певної сфери дійсності. Тобто – це комплекс уявлень, ідей, спрямованих на тлумачення та пояснення якого-небудь явища³. Кожну науку утворює лише сукупність окремих і різних теорій. Вони можуть бути створені на основі однієї і тієї ж сукупності фактів, але по-різному оцінювати їх, і кожна може бути коректною, виходячи з власної системи аргументів. Теорія являє собою якнайбільше розвинуту форму організації і систематизації наукового знання⁴. Вона є свого роду системою аналітичних категорій, ланцюгом понять та визначень, що організують пізнання та мовне вираження певного фрагменту дійсності⁵.

Однією з основних умов, якій мають задовольняти наукові теорії, є вимога їх формулювання в абстрактній формі. Теорія не відноситься до одиничних, певних емпіричних подій. Від теорії очікують інформації про природу і закономірності розвитку основних факторів, що є рушійною

¹ Дрьомін В. М. Кримінологія війни : методологічні засади // Вивчення криміногенної ситуації в Україні та прогнозування її подальшої динаміки (вплив воєнних факторів) : Матер. наук.-практ. круглого столу (м. Київ, 07 вересня 2022 р.) / редкол. : Вербеский М. Г., Опришко І. В., Кулик О. Г. та ін. - Київ : ДНДІ МВС України; Харків : Мачулін, 2022. С. 17.

² Великий тлумачний словник сучасної української мови / Уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. К. : Ірпінськ: ВТФ «Перун», 2009. С. 934.

³ Філософія : навч. посіб. / С. П. Щерба, В. К. Щедрін, О. А. Заграда. К. : МАУП, 2004. С. 204.

⁴ Логіка : підручник / В. Д. Титов, С. Д. Цалін, О. П. Невельська-Гордєєва та ін. ; За заг. ред. проф. В. Д. Титова. Х. : Право, 2005. С. 67.

⁵ Easton D. *Alternative Strategies in Theoretical Research. Varieties of Political Theory*. New York : Free Press, 1966. Р. 1–13; Орлов Ю. В. Політико-кримінологічна теорія протидії злочинності : мета створення та предмет. Наше право. 2014. № 8. С. 140; Орлов Ю. В. Політико-кримінологічна теорія протидії злочинності : монографія. Харків : Діса Плюс, 2016. С. 18.

силою суджень про те, наскільки характерні певні випадки¹. Тож цілком зрозуміло, що теорія – це завершений, системний, а тому й цілісний продукт інтелектуальної діяльності. Як можна переконатися з вивчення стану розробленості проблем кримінології війни про таку цілісність поки що в науці не йдеться. Натомість йдеться радше про деякий корупс ідей, напрацювань, результатів окремих досліджень, присвячених тому чи іншому проблемному питанню, що може бути в тій чи іншій мірі включено до предмету кримінології війни. Та й, зрештою, поки що не сформовано навіть узгодженого розуміння останнього, як ключового критерію для вибудовування аналітико-концептуальної цілісності.

В. М. Дрьомін пропонує бачення завдання «кримінології війни» як окремого наукового напрямку кримінології у кримінологічній характеристиці воєнних злочинів, вивченні причин та наслідків їх вчинення, кримінологічній характеристиці осіб, які відповідно до судових процедур будуть визнані винними в їх скоєнні, розробці кримінологічних методів дослідження механізму прийняття та реалізації злочинних рішень, розробці заходів міжнародного співробітництва з метою протидії «злочинам війни», захисту жертв війни та притягнення до відповідальності винних з метою покарання та запобігання цим злочинам². Дослідника, на нашу думку, можна і слід підтримати у тому, що про кримінологію війни варто говорити як про деякий узагальнений, умовно однорідний, аналітично інтегрований, телеологічно цілісний напрям кримінологічних досліджень. Цілісним його робить цільова установка, що формується у фокусі гуманістичного устремління до запобігання війнам, зниження їх соціально- та природничо-травматичного ефекту. Однак, поряд з цим, ми не можемо погодитись із запропонованими В. М. Дрьоміним обсягом досліджуваного поняття. З нашої перспективи, він є занадто звуженим й таким, що не відповідає генеральному замислу у комплексному мисленневому охопленні, наукового осмислення феномену війни та похідних від нього кримінологічно значущих ефектів.

У найбільш загальному розумінні кримінології війни можливо визначити як інтегративний напрям кримінологічних досліджень і заснованої на ньому практики протидії злочинності, що має на меті гносеологічну специфікацію та прикладну інституціоналізацію відповідних інтелектуальних та безпосередніх кримінально-превентивних практик під запити зниження частоти відтворення збройних конфліктів (війн) та інтенсивності злочинних порушень фундаментальних прав людини, що відбуваються у їх контексті, в тому числі й період повоєнного транзиту. Звідси можливо вивести основні задачі кримінології війни:

¹ Крауз-Мозер Б. Теории политики. Методологические принципы / Пер. с польск. И. А. Руденок. Х. : Изд-во Гуманитарный Центр, 2008. С. 101–102; Орлов Ю. В. Політико-кримінологічна теорія протидії злочинності : монографія. Харків : Діса Плюс, 2016. С. 18.

² Дрьомін В. М. Кримінологія війни : методологічні засади // Вивчення криміногенної ситуації в Україні та прогнозування її подальшої динаміки (вплив воєнних факторів) : Матер. наук.-практ. круглого столу (м. Київ, 07 вересня 2022 р.) / редкол. : Вербеньський М. Г., Опришко І. В., Кулик О. Г. та ін. - Київ : ДНДІ МВС України; Харків : Мачулін, 2022. С. 18.

1. Виявлення, науковий опис та пояснення кримінологічно значущих (таких, що є кримінальними та/або мають значення криміногенного та/або антикриміногенного фактору) структур, ознак та властивостей війни як широкого соціально-політичного, культурно-психологічного феномену.

2. Формування інформаційних моделей злочинності, пов'язаної з війною.

3. Дослідження та систематизація знань про особливості детермінації агресивних воєн, злочинів війни.

4. Розробка наукових уявлень про осіб, які вчиняють воєнні та пов'язані з війною злочини, в тому числі й розв'язують та ведуть агресивну війни.

5. Удосконалення розуміння механізму індивідуальної злочинної поведінки за категоріями кримінальних правопорушень, що складають феномен злочинів війни.

6. Поглиблення та специфікація наукового знання про жертв війни, їх видового розмаїття, характеру та особливостей травматизації, впливу останнього на процес подальшої криміналізації та/або віктимізації суспільства, окремих соціальних груп.

7. Формування сучасного розуміння впливу збройних конфліктів на геополітичні процеси, в тому числі й з позиції детермінації інших збройних конфліктів, інтенсифікації процесів відтворення злочині міжнародного характеру.

8. Сприяння у розвитку концепції перехідного правосуддя, кримінологічної специфікації її компонентів задля зниження криміногенного потенціалу поствоєнного транзиту.

Підкреслимо – це група основних задач. Кожна з них є комплексною та в подальшому може і має бути додатково диференційована з метою забезпечення повноти наукового супроводження протидії злочинності в умовах війни.

Здатне збагатити уявлення як про задачі, так і про можливості, що відкриває кримінологія війни у площині розвитку науки та підвищення ефективності прикладної кримінально-превентивної діяльності, формування адекватного бачення предметних контурів цього кримінологічного напрямку. *Структуру предмету кримінології війни* можливо, на нашу думку, представити у диференційованому виді з виділенням 10 основних блоків.

1. Війна як об'єкт кримінологічного дослідження є багатоплановим феноменом: водночас явищем, процесом, результатом, наслідком, комплексом факторів, проявом діяльності, екзистенцій, наративів, символіки, мемів. Влучними в цьому контексті є зауваги Р. Джеймісон, яка зазначає, що небажання сучасної кримінології акцентувати увагу на війні та збройних конфліктах тим більше дивно, якщо врахувати, що війна як емпірична область дослідження є драматичним прикладом масового насильства та віктимізації в екстремальних умовах, а також те, що питання

такого насильства та порушень прав людини вирішуються, зокрема, через дії держави, які часто включають як

узгоджені, так і індивідуальні дії людей і змову. Війна і надзвичайний стан тягнуть за собою масове посилення соціального регулювання, покарання та ідеологічного контролю¹. Розвиває цю думку В. О. Туляков, наголошуючи, що війна розглядається як засіб контролю над населенням із безмежною злочинністю, пов'язаною із безкарністю та дозволеністю актів насильства, корупційною злочинністю, спекуляцією та контрабандою, торгівлею зброєю, колабораційною активністю та шпигунством. В інформаційному суспільстві війна раціоналізується через громадську думку та деїфікацію ворога. Фахівцям у галузі інформаційної та психологічної безпеки суспільства ще належить вивчити значущість раціоналізації насильства через війну метафор та наративів (орки та укри, русня та укрофашисти, та Саурон Путлер). Метафора війни Дж. Толкієна знаходить своє висвітлення у сучасній кримінальній міфології. Ті ж міркування стосуються вивчення сексуального насильства та ядерного шантажу у військові часи².

Тож абсолютно точно, що неможна війну ототожнювати виключно з веденням бойових дій. Щонайменше війна, як правило та у міжнародно-правовому фокусі аналізу, зумовлює два кримінологічно значущих виміри: вимір бойових дій та вимір окупації. Як перший, так і другий пов'язаний з воєнними злочинами. У розрізі вітчизняного кримінального законодавства – порушеннями законів та звичаїв війни (ст. 438 КК України), окремими кореспондуючими їм військовими воєнними злочинами (військовими кримінальними правопорушеннями з ознаками воєнних злочинів – ст. ст. 432–435 КК України).

При тому з юридичної точки зору важливим видається розрізнення суб'єктів воєнних злочинів першої та другої категорії на, відповідно, комбатантів та суб'єктів забезпечення окупації. Останні, як слушно зауважує Ю. В. Орлов, також є спеціальним суб'єктом, однак через те, що вони не беруть безпосередньої участі у бойових діях, їм не властиві суспільно небезпечні діяння, пов'язані із застосуванням заборонених засобів, методів ведення війни. Не дивлячись на це, контекстуальний елемент воєнних злочинів виявляється притаманним і для їх дій також. Він проявляється у порушеннях законів та звичаїв війни, якими регламентуються окупаційний режим, встановлюються заборони на вчинення відповідних дій, які, з огляду на *war nexus* мають бути спрямовані на реалізацію цілей окупації, забезпечення безпеки окупаційної адміністрації, управління територіями й поведження з населенням на окупованих територіях. Тому будь-які дії, що

¹ Jamieson R. Towards a criminology of war in Europe // The New European Criminology. Crime and Social Order in Europe / V. Ruggiero, N. South and I. Taylor. (eds.). London and New-York : Routledge, 1998. P. 489.

² Туляков В. О. Війна та злочинність: методологія кримінологічного аналізу // Вивчення криміногенної ситуації в Україні та прогнозування її подальшої динаміки (вплив воєнних факторів) : матеріали наук.-практ. круглого столу (м. Київ, 07 вересня 2022 р.) / редкол. : Вербенський М. Г., Опришко І. В., Кулик О. Г. та ін. Київ : ДНДІ МВС України; Харків : Мачулін. 2022. С. 21.

можуть бути ідентифіковані зі злочинами політичної дискримінації (викрадення, незаконне позбавлення волі, катування), а також з використанням вразливого становища населення на окупованих територіях через зловживання (всупереч міжнародним обмеженням й стандартам) фактичною владою представника окупаційної держави (в тому числі й з боку громадян окупованої країни – колаборантів), слід кваліфікувати за ч. 1 ст. 438 КК України за відповідними ознаками¹.

І це лише очевидний, первинний, найбільш наочно проявлений контур кримінальності війни. Але ним, зрозуміла річ, феномен війни не може бути вичерпаний. Е. Дюркгейм і П. Сорокін наполягали на тому, що війна (і революція) неминуче призводять до стану соціальної дезорганізації та позанормативності. Безсумнівно, вони б стверджували, що геноцидні аспекти війн, подібних до тих, що відбувалися в Боснії чи Руанді, можна пояснити просто як крайні прояви аномії наслідків війни. Водночас, підкреслює Р. Джеймсон, можна стверджувати і те, що деякі війни – настільки далекі від того, що викликають відчуття позанормативності – можуть призвести до стану гіпердисципліни (як військової, так і цивільної), що включає прийняття тисяч нових правових норм (і, отже, правопорушень), дедалі різкіші ідеологічні заклики до обов'язку, самопожертви та відповідні звинувачення у зраді тощо. Можна також стверджувати, що такі форми надзвичайного регулювання служать прискоренню виникнення та швидкості соціальних змін. Тут воєнна криза розглядається як «пришвидшення та посилення поточних соціальних подій» (Gotto, 1918; Hamon, 1918) – наприклад, у розвитку соціальних служб (Skocpol, 1992) чи змінах у гендерному розподілі праці (Braybon and Summerfield, 1981). У деяких звичайних війнах (наприклад, «тотальна війна» 1939–1945 рр.) можливе існування високорегульованих соціальних відносин і нових форм соціальної дисципліни та нагляду поряд із умовами соціальної дезорганізації та аномії – переміщення населення, бездомність, чорний ринок тощо. Війни «третього роду», як у Сомалі, можуть займати простір за межами аномії, у царині Гоббса війни всіх проти всіх².

Таким чином, було б значним перебільшенням казати, що вплив війни на суспільство є однонаправленим. Різні соціальні спільноти та організованості реагують по-різному в залежності від того, по-перше, чи йдеться про війну агресивну або ж про оборонну (зокрема, відомо що у предикатному періоді розв'язання агресивної війни, як правило, відбувається мобілізація соціальних структур, емоційно-сугестивне піднесення та консолідація, фреймінг у конструюванні суспільної думки тощо), по-друге, від готовності чинити опір агресорові, характеру діяльності влади, ступеню довіри до неї і т. д. Навіть побіжного аналізу ситуації в

¹ Орлов Ю. В. Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри : монографія. Харків : Право, 2023. С. 60–61.

² Jamieson R. Towards a criminology of war in Europe // The New European Criminology. Crime and Social Order in Europe / V. Ruggiero, N. South and I. Taylor. (eds.). London and New-York : Routledge, 1998. P. 482–483.

Україні від перших днів розв'язання російською федерацією повномасштабної агресивної війни й протягом наступних приблизно півтора року (на момент написання автором цих строк) спротиву агресії масштабної, системної соціальної дезорганізації не відбулося. Ба більше: громадянське суспільство та мережеві горизонтальні соціальні зв'язки вкотре продемонстрували свою функціональність на фоні загроз збереженню української державності, що як найяскравіше проявилось у волонтерському русі (і у підтримці Збройних Сил України, і внутрішньо переміщених осіб), культурі відміни щодо російсько афілійованих продуктів і продукції, символіки у соціальних мережах, споживчому ринку, донаторській активності значної частини населення. Тому, гадаємо, є всі підстави говорити про те, що війна як об'єкт кримінологічного аналізу є явищем функціонально набагато більш складнішим, ніж тим, що обмежується тільки фокусом безпосереднього збройного протистояння та режимом окупації. Дійсно *війна – це загальносоціальний стан*.

В цьому контексті не можна не зважати й на *травматичний функціонал війни* щодо всього населення країни, яке веде оборонну війну. Йдеться про весь комплекс травматизації: фізичні, психічні, психологічні травми, які мають довгий ефект та впливають на загальну адаптивність населення до умов війни й повоєнної відбудови, в перспективі – на ефективність та криміногенність окремих складових перехідного правосуддя: готовність миритися, формувати спільні проекти майбутнього зі співгромадянами – умовними «симпатиками» агресора. Детальніше ця складова феномену війни розкривається у предметному блоці «жертви війни». Тут же наголосимо, що травматичний функціонал війни варто розглядати у більш широкому контексті, ніж безпосередні фізичні, психічні, психологічні травми, пов'язані із ризиком втрати життя, близьких, майна. Йдеться про більш глибокі удари по засновкам цивілізаційності, людяності, про моральне провалля, про звикання до насильства й продукування ненависті, повсякчасний розрив соціальної дистанції, консолідації довкола ворожо-опозиційних відцентрових сил соціальної динаміки.

Не є випадковістю, що в науці звертається увагу на те, що війна здатна вплинути на тимчасову зміну цивілізаційного процесу (*Durkheim, 1922*). Вважалося, що така зміна передбачала або «тимчасову моральну деградацію» (*von Hentig, 1947*), або швидке падіння до більш раннього, більш варварського стану. Обидві форми розвороту характеризуються послабленням механізмів стримування від ескалації насильства (*Glover, 1946; von Hentig, 1947*), стимуляції витіснених культурою первинних й деструктивних спонук, сил, феноменів, для яких війна дає вихід і вираження (*Durkheim, Hamon, 1918*). Вважалося, що руйнація домівок і постійне бачення смерті породжують «стан морального запаморочення»¹.

¹ Jamieson R. Towards a criminology of war in Europe // The New European Criminology. Crime and Social Order in Europe / V. Ruggiero, N. South and I. Taylor. (eds.). London and New-York : Routledge, 1998. P. 483.

Одним і з аспектів війни також в науці вказується на тимчасову зміну морального прогресу за моделлю «катарсису» (Archer, Gartner, 1984) Воно проявляється у спалахах насильства (зокрема й воєнних злочинів), які інакше могли би знайти вираження в приватному житті, натомість переносяться у публічну площину (*часто набувають законного вигляду, конвенційні вбивства окупантів – В.С.*), тим самим зменшуючи рівень насильницьких злочинів серед цивільного населення¹. З таким механізмом перенесення варто погодитись, втім більш підходящою назвою для нього, на нашу думку, була б модель сублимації, а не катарсису.

Ця ж модель перенесення агресивної енергетики на об'єкти в бойовій обстановці властива також для механізмів розгортання аутоагресії, зокрема, як це переконливо довів у своїй монографії В. В. Шкуро, прихованого суїциду. Прийнято вважати, що прихований суїцид (або непряме самогубство) – вид суїцидальної поведінки, коли дії супроводжуються високою ймовірністю летального результату. Більшою мірою це поведінка націлена на ризик, ніж на відхід з життя. Такі люди вибирають не відкритий відхід з життя «за власним бажанням», а так зване суїцидально обумовлену поведінку. Це ризикована їзда на автомобілі, заняття екстремальними видами спорту, добровільні поїздки в гарячі точки, вживання сильніших наркотиків, самоізоляція тощо². В. В. Шкуро, досліджуючи суїцидальність як фонове для злочинності явище, доходить небезпідставного висновку про те, що не варто применшувати значення вікна можливостей для «легалізації» та морального виправдання прихованих суїцидів через добровільну участь у бойових діях. При цьому абсолютно не принциповим виявляється перебування у складі конкретної сторони протиборства – чи-то ЗСУ, Національної гвардії України, чи-то незаконних збройних формувань. Головне тут інше – можливість дати вихід раціонально (на свідомому рівні) заперечуваним потягам до саморуйнівної поведінки. Ба більше: завдяки цьому у особи з'являється можливість забезпечити собі добре ім'я, позитивну репутацію сім'ї, «приглушити» тиск совісті – вельми специфічного та потужного суб'єктивного регулятора поведінки³.

В. В. Шкуро, поруч з цим, робить важливий наголос на тому, що в жодному разі неможна применшувати значення великої кількості українських воїнів, які шляхом самопожертви, щоденного ризику для власного життя і здоров'я, відстоюють історичне право нашого народу на власну державність, захищають Україну від зовнішньої агресії. І було б вкрай неетично та, зрештою, антинауково стверджувати, що всі ці свідомі

¹ Archer D., Gartner R. Violent Acts and Violent Times : the Effects of Wars on Post-War Homicide Rates in Violence and Crime in Cross-National Perspective. New Haven: Yale University Pres, 1984. P. 41–42.

² Католик Г., Католик Б. Соціальні настанови молоді до суїцидальної поведінки у контексті життя та смерті // Екзистенція страху життя і смерті в сучасних реаліях: мультимодальні та мультикультуральні аспекти (теоретичний та психотерапевтичний досвід) / за заг. ред Г. Католик. [Колективна монографія]. Львів : Місіонер, 2022. С. 156.

³ Шкуро В. В. Суїцидальність в Україні: кримінологічна характеристика та протидія : монографія / За наук. ред. д-ра юрид наук., доц-та Ю.В. Орлова ; Кримінологічна асоціація України. Харків : Діса Плюс, 2017. С. 98.

люди, або ж більшість – це приховані самогубці. Але не можна, наголошує дослідник, не визнавати й того факту, що структура особового складу військовослужбовців, а надто його добровольчого корпусу, – неоднорідна, містить чималу частку тих осіб, які до початку бойових дій не змогли належно адаптуватися до соціальних викликів, набути належні статуси, зробити успішну кар'єру. За оцінками експертів багато з них (до 10 %) раніше вже притягалися до кримінальної відповідальності (що згодом наочно проявилось у низці правопорушень серед персоналу батальйонів територіальної оборони), мали алкогольну залежність, непогашені кредити, проблеми в сімейних відносинах¹. Відтак, є всі підстави вважати, що певна, умовно значна, кількість, добровольців – люди «соціального дна», для яких можливість захисту Батьківщини виявилась своєрідним *casus belli* в аспекті розгортання механізму саморуйнації².

Водночас, низка інших кримінологічних дослідження засвідчують, що після припинення війни, при переході до стану миру сублімаційна агресивна енергетика зберігає свою інертність, що виражається у сплесках ординарно-поствоєнної агресивно-насильницької злочинності. Так, Д. Арчер та Р. Гартнер (*D. Archer, R. Gartner*) здійснили порівняльне дослідження післявоєнних змін у стані злочинності за період з 1900–1975 рр. Зміни рівня вбивств після 50 «національних війн» порівнювали зі змінами, які зазнали 30 контрольних країн. Основний висновок дослідження полягав у тому, що у більшості національних війн справді спостерігалось значне післявоєнне збільшення рівня вбивств. Це зростання було повсюдним і відбувалося як після умовно великих, так і після менших воєн, з кількома типами показників вбивств як у країнах-переможцях, так і в переможених країнах, у країнах як із покращеною, так і з погіршеною післявоєнною економікою, як серед чоловіків, так і серед жінок, у кількох вікових групах. Зростання рівня вбивств відбувалося з особливою послідовністю серед країн із великою кількістю смертей у боях³. Ці висновки, що спираються на розлогу емпіричну базу, належну методичку є репрезентативними та виявляються важливими в тому числі і для прогнозування криміногенної обстановки в Україні після завершення війни. Вказаний напрям прогнозування має бути вмонтований як в розробку, так і реалізацію, а також кримінологічне забезпечення концепції перехідного правосуддя в Україні. Останнє також за нашим переконанням має входити до предметного кола кримінології війни, про що більш детально – далі.

II. Юридична (кримінально-правова) розкладка війни, поєднана з аналітичним опрацюванням відповідних кількісних та якісних показників злочинності, репрезентує її *кримінологічну феноменологію війну*.

¹ В учасників АТО фіксують проблеми в сімейному житті та спроби суїциду. URL : <http://tyzhden.ua/News/121947>.

² Шкуро В. В. Суїцидальність в Україні: кримінологічна характеристика та протидія : монографія / За наук. ред. д-ра юрид наук., доц-та Ю. В. Орлова ; Кримінологічна асоціація України. Харків : Діса Плюс, 2017. С. 117.

³ Archer D., Gartner R. Violent Acts and Violent Times : the Effects of Wars on Post-War Homicide Rates' in Violence and Crime in Cross-National Perspective. New Haven: Yale University Press, 1984. P. 72.

В. М. Дрьомін наголошує, що найбільш тяжкими злочинами, які необхідно аналізувати в рамках «кримінології війни», є злочини, передбачені у Римському статуті Міжнародного кримінального суду, що потребують не тільки кримінально-правової кваліфікації та покарання, а також глибоко кримінологічного вивчення. Є необхідність зробити акцент на найбільш серйозних порушеннях законів і звичаїв війни, що застосовуються до міжнародних збройних конфліктів, які практики, а також вчені повинні в першу чергу фіксувати та вивчати як кримінально-правове та кримінологічне явище¹.

Далі дослідник конкретизує свою думку, що серед найбільш тяжких злочинів, на яких треба зробити акцент, у статті 8 (2) (b) Римського статуту називаються наступні: умисний цілеспрямований напад на цивільне населення чи окремих цивільних осіб, які не беруть безпосередньої участі у воєнних діях; умисний напад на цивільні об'єкти, тобто об'єкти, які не є воєнними цілями; умисне здійснення нападу, коли відомо, що такий напад стане причиною випадкової загибелі чи травмування цивільних осіб чи завдаватиме шкоди їх майну, цивільним об'єктам чи спричинить загальну, довготривалу та серйозну шкоду навколишньому середовищу, що не можна буде пояснити конкретно чи очікуваною воєнною перевагою внаслідок таких дій в цілому; напад на незахищені та такі, що не є воєнними цілями, міста, села, жилі приміщення чи будівлі чи їх обстріл із застосування будь-яких засобів; вбивство чи поранення комбатанта, який склавши зброю чи не маючи більше засобів захисту, здався у полон; пряме або непряме переміщення окупаційною державою частини її власного цивільного населення на окуповану нею територію, чи депортація або переміщення частини чи всього населення окупованої території як в межах відповідної території, так і за її межі; заява про те, що пощади нікому не буде; примушування громадян протилежної сторони до участі у воєнних діях проти їх власної держави, навіть, якщо вони знаходились на службі воюючої сторони до початку війни; застосування отрути чи отруєної зброї; згвалтування; умисне завдання ударів по будівлях, матеріалах, медичних закладах та транспортних засобах, а також персоналу, який використовує відповідно до міжнародного права відзнаки, встановлені Женевськими конвенціями; умисне вчинення дій, які піддають цивільне населення голоду, як способу ведення війни шляхом позбавлення його предметів, необхідних для виживання, включаючи умисне створення завад для допомоги, як це передбачено Женевськими конвенціями та ін.²

Все так, із висловленими судженнями можна погодитись. Але поруч з цим не можна не зважати і на те, що воєнні злочини – тільки перший, найочевидніший в силу положень міжнародного гуманітарного права шар

¹ Дрьомін В. М. Кримінологія війни : методологічні засади // Вивчення криміногенної ситуації в Україні та прогнозування її подальшої динаміки (вплив воєнних факторів) : Матер. наук.-практ. круглого столу (м. Київ, 07 вересня 2022 р.) / редкол. : Вербенський М. Г., Опришко І. В., Кулик О. Г. та ін. - Київ : ДНДІ МВС України; Харків : Мачулін, 2022. С. 17.

² Там само. С. 17–18.

кримінальності війни. Кримінологію війни має цікави не тільки, власне, процес війни, ведення війни, що традиційно, з точки зору наук кримінально-правового блоку пов'язується з воєнними злочинами, рідше – злочинами проти людяності (у категоріях міжнародного кримінального права), геноциду. Не менш важливим є найтяжчий з можливих злочинів, що Нюрнберзьким трибуналом охрещений як найбільше (*accumulated*) зло, є злочин агресії, агресивної війни, ознаки складу якого зафіксовані у ст. 437 КК України. Саме його вчинення уможлиблює решту. Кримінологія має поширювати свій погляд на спектр питань щодо оцінки правових засад розв'язування війни, експертно-кримінологічної оцінки як положень чинного законодавства України, так і міжнародно-правової бази, присвяченої розмежуванню правомірної та неправомірної війни, розуміння агресивної війни, того, що у міжнародному праві іменується *jus ad bellum*

Отже, кримінологічна феноменологія війни передбачає формування адекватних інформаційних моделей (як аналітичних передумов для поглибленого дослідження проблем криміногенної детермінації) таких всіх чотирьох груп міжнародних злочинів, пов'язаних з плануванням, розв'язуванням, веденням агресивної війни, вчиненням воєнних злочинів, злочинів проти людяності (*de lege ferenda*), геноциду.

Синтетичним феноменом, що виявляється на феноменологічному порубіжжі злочину агресії, ведення агресивної війни, воєнних злочинів та реактивної агресивної поведінки жертв війни (концепція злочинця як жертви), є *воєнно-агресивна злочинність*. Вона включає в себе комплекс агресивно-насильницьких злочинів, вчинюваних у контексті війни (*war nexus*) – власне, саме розв'язування та ведення агресивної війни, супутні воєнні злочини, прояви геноциду, які мають своїм наслідком потужну фізичну та ментальну травматизацію українського народу. Це, своєю чергою, зумовлює і зумовлюватиме корпус реактивних кримінальних практик на ґрунті ненависті, як внутрішньо спрямованої (фронтирно позначеної), так і зовнішньої спрямованості. Війна, як ми підкреслювали, обопільно спрямований процес, що породжує низку ланцюгових реакцій нагнітання, сублимації або неконтрольованого розтікання агресивного потенціалу (ненависті, ворожнечі, ресентименту), зумовленого травмою війни. Саме на цій підставі воєнно-агресивна злочинність потребує самостійного вивчення, дослідження, фокусованої та специфікованої протидії.

III. Детермінація злочинів війни – закономірне доповнення попереднього, феноменологічного, блоку кримінології війни, спрямованого на формування пояснювальних моделей всього спектру злочинів війни, в тому числі і самого злочину агресії. Ясно, що це – дуже широке предметне поле, яке ледве чи може бути більш-менш повно описане в межах цієї роботи. В ньому складними сплетіннями поєднуються політичні, економічні, правові, організаційно-управлінські, природничі, культурно-психологічні та інші фактори, що здатні впливати на характер, спрямованість, способи та механізм легітимації кримінальних практик

війни. Від їх дослідження безпосередньо залежить ефективність заходів протидії поширенню злочинів відповідних категорій. Неприпустимим є поверхневий підхід, що фокусуватиметься тільки на виявленні корелятивів. Необхідні глибинні дослідження.

В цьому контексті зауважимо й на тому, що в структурі психологічних факторів злочинів війни на особливу увагу заслуговує феномен оборонної свідомості, який зазвичай наділяється позитивними соціально значущими характеристиками для нації, що веде оборонну війну. Однак вона має й негативні ефекти, які легко можуть випасти з поля зору дослідника та зумовити неповноту наукового пошуку, інтенсивне відтворення злочинності, особливо в перехідний період. Тому вважаємо не зайвим зазначити, що під оборонною свідомістю можливо розуміти сегмент національної ідентичності, фактор групової консолідації в установці на боротьбу за агресором. Функціонал оборонної свідомості безпосередньо впливає на визначення домінуючі мотивації у справі відсічі збройної агресії, зниженні колективної віктимності Українського народу при детермінації злочинів агресії. Поруч з цим оборонна свідомість у її фальсифіковано-інверсивних комбінаціях здатна детермінувати опозиційну ворожість, легітимізувати ненависть і злочини агресії, воєнні злочини. Констатується доцільність дослідження оборонної свідомості як у предметному блоці детермінації злочинів агресії і воєнних злочинів, так і у блоці протидії їх відтворенню¹.

IV. Особистість злочинця – предметна категорія кримінології війни, що покликана поглибити уявлення про особистісний зріз етіології військової агресії, а також вчинення відповідних воєнних злочинів, проти людяності, геноциду, інших пов'язаних з війною кримінальних правопорушень. Для запобігання та припинення агресивної війни, блокування проявів звірств вельми важливим є розуміння характеру та глибини особистісних патологій, а надто в контексті вибудовування стратегій міжнародних відносин задля стримування агресора та ефективного припинення особистісних проєкцій на публічну площину.

V. Механізм індивідуальної злочинної поведінки органічно доповнює та продовжує логіку і призначення вивчення особистості злочинця, долучаючи до нього блок питань, пов'язаних з мотиваційним процесом, його розгортанням, впливом зовнішньої обстановки, ролі і значення криміногенної ситуації, посткримінальної активності. Останні дві позиції становлять особливий інтерес в контексті групових злочинів, звірств, таких як, наприклад, були вчинені у містах Буча, Ірпінь та інших. Практично значущим є отриманням підтверджуючих чи спростовуючих даних по цих кейсах, які б визначали можливість застосування до їх пояснення аналітичних схем, запропонованих С. Мілгремом та Ф. Зімбардо щодо впливу ситуації особистість, на детермінації її агресивно-насильницької

¹ Сокурєнко В. В. Концепт оборонної свідомості у структурі кримінології війни. *Українська поліцейстика: теорія, законодавство, практика*. 2023. № 1 (5). С. 166.

поведінки в умовах відсутності жорсткого контролю та наявності доміантних асоціальних представників, перекладання відповідальності на авторитета, начальника, лідера нації тощо.

Відособлено в структурі цього предмету кримінології війни стоїть феномен *сучасного російського фашизму*. Він є настільки масштабним, багатогранним, складноутвореним, що навряд чи може бути адекватно сприйнятий лише з позиції детермінації злочинів війни (воєнних злочинів, воєнно-контекстуальних злочинів проти людяності та геноциду, а також). Російський фашизм без сумніву є гносеологічно автономним феноменом та має вивчатися навіть не на рівні окремого монографічного дослідження, а їх циклу, серії міждисциплінарних робіт.

Вперше в українській кримінології, в межах саме наукової роботи, увагу до сучасного російського фашизму була привернута Ю. В. Орловим у його вже згадуваній монографічній роботі. В ній дослідник пропонує вузьке та широке розуміння сучасного російського фашизму. У першому – він постає як існуюча в РФ форма недемократичного політичного режиму, визначальними номінальними рисами якого є корпоративно-силова моністичність управлінських підходів на вищому рівні державної влади, її персоналізованість (функціональна замкненість на одній персоні, принаймні у прийнятті ключових рішень), нетерпимість до критики режиму (що в тому числі реалізується інструментами адміністративної та кримінальної репресії), розгалужені механізми конструювання та контролю за станом інформаційного простору, суспільної думки та історичною пам'яттю¹.

У *широкому розумінні* російський фашизм постає станом масової свідомості (доксичного мислення) і базових систем соціальної діяльності, для якого характерним є колективізм, етатизм, мілітарна та службістська (поліція, служби безпеки) естетика з поширеними ритуальними та комеморативними практиками, ресентимент як екзистенція велич-жертвовності й запаленого (травмованого й гіперкомпенсованого) державницького самолюбства, перманентна присутність зовнішньодержавного об'єкту протистояння, ворожості і пов'язаних з ним внутрішніх агентів-шкідників, а з початком повномасштабної агресивної війни проти України – атмосфера боротьби за життя, визивання нації («цивілізації»?), а тому й безальтернативність війни. На цьому соціальному каркасі виростає фашистський політичний режим з культом держави та неадекватним циклосом – смисловій, дискурсивній, символічній, ціннісній замкненості в минулому².

Місце феномену російського фашизму у кримінології війни, сподіваємось, є тимчасовим та звільниться з падінням відповідного режиму, переформатуванням суспільного устрою. Проте це може зайняти не одне десятиліття. Тож на довгострокову перспективу мусимо «забронювати» за

¹ Орлов Ю. В. Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри : монографія. Харків : Право, 2023. С. 122.

² Там само. С. 124.

ним місце у структурі досліджуваного нами напряму кримінології. І місце це є наскрізним, охоплює і феноменологію, і детермінацію, а також особистість злочинця, механізм індивідуальної злочинної поведінки. Саме тому цілком зрозумілим є те, що настільки складний феномен потребує самостійного монографічного дослідження. Тут же наголосимо, що російський фашизм характеризується кримінально-криміногенною тривимірністю, яка проявляється у: а) внутрішньому вимірі криміналізації російської державної влади та суспільства; б) зовнішньому безпосередньо кримінальному вимірі детермінації та реалізації (вчиненні) злочинів агресії (не тільки щодо України, а й, щонайменше, Республіки Молдова, Грузії) і пов'язаних з ними воєнних злочинів, злочинів проти людяності, імовірного геноциду; в) зовнішньому криміногенному вимірі щодо підтримки недемократичних політичних режимів в різних країнах світу та перманентно відтворюваних у їх діяльності політичних, корупційних та інших злочинів. Кожен з цих вимірів вмонтований до відповідних сегментів сучасної кримінології війни.

VI. Жертви війни (кримінологічна віктимологія війни). Не менш важливим, а надто в контексті триваючого збройного конфлікту в Україні, є дослідження проблем жертв війни. І дослідження є актуальним не тільки через необхідність відновлення порушених прав, забезпечення відповідних реституцій, компенсацій, а й із більш кримінологічно-прагматичних міркувань, які проявляються при оперування концептом «злочинець-жертва».

VII. Кримінологічна феноменологія та детермінація обумовлених війною кримінальних правопорушень. Останні – специфічна група кримінальних практик, криміналізація яких та/або відтворення яких відбувається виключно в контексті збройного конфлікту. Вони не пов'язані з веденням бойових дій, забезпеченням окупаційного режиму, діяльністю окупаційної адміністрації, однак тим не менш, характеризуються *war nexus* та поза зв'язком з війною неможливі взагалі або втрачають свою специфічність, змінюють характер суспільної небезпечності або істотно втрачають у її ступені. До них слід віднести державну зраду (ст. 111 КК України), колабораційну діяльність (ст. 111-1 КК України), пособництво державі-агресору (ст. 111-2 КК України), Незаконне використання з метою отримання прибутку гуманітарної допомоги, благодійних пожертв або безоплатної допомоги (ст. 201-2 КК України), виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України, глорифікація її учасників (ст. 436-2 КК України), а також гносеологічно автономний сегмент військової злочинності (Розділ XIX Особливої частини КК України).

VIII. Протидія злочинам війни та пов'язаним з війною кримінальним правопорушенням. На доктринальну та прикладну специфікацію очікує кримінологічна віктимологія війни, рекомендації якої мають бути спрямовані на зниження можливості для цивільного населення набувати становища жертв воєнних злочинів, злочинів проти людяності. Крім того гостро актуальним лишається питання протидії внутрішній підіривній діяльності, іншим проявам кримінальної колаборації з

представниками окупаційної адміністрації, країни-агресора (державна зрада колабораційна діяльність, пособництво державі агресору, виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України, глорифікація її учасників тощо).

Не менш важливим напрямом в межах цієї складової предмету кримінології війни є протидія військовій злочинності – тому сегменту кримінальної активності, що послабляє здатність українського війська чинити ефективний спротив агресорові, забезпечуючи відновлення територіальної цілісності та державного суверенітету України, захищаючи у бойовий спосіб права і свободи громадян, запобігаючи та припиняючи вчинення міжнародних злочинів у контексті збройного конфлікту.

IX. Кримінологічне забезпечення перехідного правосуддя, що має на меті зниження криміногенності процесу переходу від стану війни до стану миру, запобігання вчиненню кримінальних правопорушень на ґрунті ненависті, сприяння примиренню, відновлення деокупованих територій, забезпечення справедливості, розробка оптимальних, кримінологічно ефективних моделей притягнення до кримінальної відповідальності винних у збройній агресії, вчиненні злочинів війни, проведення інституціональних реформ, спрямованих на недопущення повторення досвіду криміналізації та віктимізації.

X. Кримінологічна феноменологія, детермінація та протидія глобальним кримінальним і криміногенним ефектам збройного конфлікту (міжнародний вимір предмету кримінології війни). Основний об'єкт уваги – *злочинність міжнародного характеру, пов'язана з війною*: транснаціональні злочини, детерміновані війною, збройним конфліктом: наркотрафік, торгівля зброєю, торгівля людьми тощо.

Європейські та світові практики, небезпідставно підкреслює В. О. Туляков, виходять з того, що взаємозв'язки між війною та злочинністю, визнані протягом усієї історії, привертають увагу та викликають занепокоєння дослідників, державних чиновників, політиків і широкого загалу. Проте методологічні проблеми обмежують можливості виявлення точних обставин, за яких війна та злочинність перебувають у причинно-наслідковому зв'язку. Маса фактів свідчить про те, що за війною часто йде зростання насильства, але є й важливі винятки із цієї закономірності. З одного боку, хаос і нестабільність завжди були благодатним ґрунтом для організованої злочинності та злочинних мереж, які зазвичай діють у Східній Європі. Конфлікт в Україні – це золота можливість для мерзенних груп використовувати зневірених і вразливих людей, які втомилися від смерті та руйнувань. Не випадково піднесення і розширення можливостей організованих злочинних синдикатів з усього світу завжди були тісно пов'язані з тією чи іншою формою хаосу – соціального, політичного чи економічного¹.

¹ Туляков В. О. Війна та злочинність: методологія кримінологічного аналізу // Вивченні криміногенної ситуації в Україні та прогнозування її подальшої динаміки (вплив воєнних факторів) : матеріали наук.-практ. круглого столу (м. Київ, 07 вересня 2022 р.) / редкол. : Вербенський М. Г.,

У справі зниження інтенсивності збройного конфлікту, масштабів порушень прав людини важливу роль відіграє нейтралізація або послаблення дії факторів означених злочинів міжнародного характеру.

Криміногенний потенціал вчинення міжнародних злочинів, обумовлених триваючим збройним конфліктом, який в тому числі виражається у:

1) втягненні інших країн до збройного конфлікту як його учасника та, відтак, поповнення особами з числа військово-політичного керівництва переліку осіб, винних у веденні агресивної війни, подальшої її ескалації із супутньою інтенсифікацією воєнних та інших міжнародних злочинів. Вельми важливим напрямом запобіжної діяльності на міжнародному рівні є унеможливлення втягнення інших країн до збройного конфлікту на боці країни-агресора. І навпаки – дипломатична превенція має розглядатися як важливий напрям кримінологічної роботи щодо створення альянсів держав, міжнародних організацій для запобігання, припинення дій країни-агресора, притягнення винних до міжнародної кримінальної відповідальності, забезпечення відшкодування заподіяної агресивною війною шкоди;

2) детермінації інших збройних конфліктів, в інших регіонах: а) як важелів асиметричного впливу на геополітичних супротивників з метою розпорошення сил і засобів, відволікання уваги. Особливо вразливими в цьому аспекті є країни так званого глобального Півдня, Близькосхідний регіон; б) як сприятливої криміногенної ситуації, коли здатність до спротиву агресорові, ефективність можливої міжнародної допомоги жертві буде зниженою у зв'язку з іншим триваючим збройним конфліктом вищої інтенсивності. В цьому аспекті вельми небезпечною продовжує залишатись ситуація довкола острова Тайвань, що перебуває у Тихоокеанському поясі геополітичної напруженості.

Міжнародна система протидії злочинам агресії та пов'язаним з ними воєнними злочинами, злочинами проти людяності, геноциду. На реформування очікує міжнародна система безпеки, що наразі пов'язується з функціонуванням органів та інститутів ООН. Як перспективний видається напрям створення регіональних воєнно-політичних альянсів, зокрема у Балто-Чорноморському поясі геополітичної напруженості (Латвія, Литва, Естонія, Фінляндія, Польща, Україна, Молдова).

Висновки. Запропоноване бачення кримінології війни як інтегративного напрямку кримінологічних досліджень і заснованої на ньому практики протидії злочинності (кримінологічна практика) має на меті гносеологічну специфікацію та прикладну інституціоналізацію відповідних інтелектуальних та безпосередніх кримінально-превентивних практик під запити зниження частоти відтворення збройних конфліктів та інтенсивності порушень фундаментальних прав людини, що відбуваються у їх контексті. Сформовано авторське бачення предмету кримінології війни, що включає 10 базових складових: війна як суспільно-політичний,

колективно-психологічний феномен; кримінологічна феноменологія війни (злочинна війна та злочинність війни); детермінація злочинів війни; особистість злочинця; механізм індивідуальної злочинної поведінки; жертви війни (кримінологічна віктимологія війни); кримінологічна феноменологія та детермінація обумовлених війною кримінальних правопорушень; протидія злочинам війни та пов'язаним з війною кримінальним правопорушенням; кримінологічне забезпечення перехідного правосуддя; кримінологічна феноменологія, детермінація та протидія глобальним кримінальним та криміногенним ефектам збройного конфлікту. Цей перелік складено у поєднання уявлень про класичне, академічно узвичаєне бачення предмету кримінології та знань і гіпотез про кримінологічно значущі прояви, наслідки війни як у національному, так і міжнародному вимірах. Подальший напрям наукових досліджень пов'язується з детальною розробкою кожного із запропонованих елементів предмету кримінології війни, а також її методології.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. В учасників АТО фіксують проблеми в сімейному житті та спроби суїциду/ URL : <http://tyzhden.ua/News/121947>.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови / Уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. К. : Ірпінь: ВТФ «Перун», 2009. 1736 с.
3. Дрьомін В. М. Кримінологія війни : методологічні засади // Вивчення криміногенної ситуації в Україні та прогнозування її подальшої динаміки (вплив воєнних факторів) : Матер. наук.-практ. круглого столу (м. Київ, 07 вересня 2022 р.) / редкол. : Вербенський М. Г., Опришко І. В., Кулик О. Г. та ін. - Київ : ДНДІ МВС України; Харків : Мачулін, 2022. С. 16–19.
4. Католик Г., Католик Б. Соціальні настанови молоді до суїцидальної поведінки у контексті життя та смерті // Екзистенція страху життя і смерті в сучасних реаліях: мультимодальні та мультикультуральні аспекти (теоретичний та психотерапевтичний досвід) / за заг. ред. Г. Католик [Коллективна монографія]. Львів : Місіонер, 2022. С. 131–197.
5. Крауз-Мозер Б. Теории политики. Методологические принципы / Пер. с польск. И. А. Руденок. Х. : Изд-во Гуманитарный Центр, 2008. 256 с.
6. Логіка : підручник / В. Д. Титов, С. Д. Цалін, О. П. Невельська-Гордеева та ін. ; За заг. ред. проф. В. Д. Титова. Х. : Право, 2005. 208 с.
7. Орлов Ю. В. Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри : монографія. Харків : Право, 2023. 252 с.
8. Орлов Ю. В. Політико-кримінологічна теорія протидії злочинності : мета створення та предмет. *Наше право*. 2014. № 8. С. 138–143.
9. Орлов Ю. В. Політико-кримінологічна теорія протидії злочинності : монографія. Харків : Діса Плюс, 2016. 656 с.

10. Сокурєнко В. В. Концепт оборонної свідомості у структурі кримінології війни. *Українська поліцейстика: теорія, законодавство, практика*. 2023. № 1 (5). С. 166–175.

11. Туляков В. О. Війна та злочинність: методологія кримінологічного аналізу // Вивчення криміногенної ситуації в Україні та прогнозування її подальшої динаміки (вплив воєнних факторів) : матеріали наук.-практ. круглого столу (м. Київ, 07 вересня 2022 р.) / редкол. : Вербенський М. Г., Опришко І. В., Кулик О. Г. та ін. Київ : ДНДІ МВС України; Харків : Мачулін. 2022. С. 20–24.

12. Філософія : навч. посіб. / С. П. Щєрба, В. К. Щєдрін, О. А. Заглада. – К. : МАУП, 2004. 216 с.

13. Шкуро В. В. Суїцидальність в Україні: кримінологічна характеристика та протидія : монографія / За наук. ред. д-ра юрид наук., доц-та Ю.В. Орлова ; Кримінологічна асоціація України. Харків : Діса Плюс, 2017. 262 с.

14. Archer D., Gartner R. Violent Acts and Violent Times : the Effects of Wars on Post-War Homicide Rates' in Violence and Crime in Cross-National Perspective. New Haven: Yale University Pres, 1984. 287 p.

15. Easton D. Alternative Strategies in Theoretical Research. Varieties of Political Theory. New York : Free Press, 1966. 280 p.

16. Jamieson R. Towards a criminology of war in Europe // The New European Criminology. Crime and Social Order in Europe / V. Ruggiero, N. South and I. Taylor. (eds.). London and New-York : Routledge, 1998. P. 480–506.

Стаття надійшла до редакції 30.08.2023

Vitalii V. SOKURENKO,

PhD in Law

(Odesa State University of Internal Affairs, Odesa, Ukraine)

CRIMINOLOGY OF WAR: CONTENT AND CONCEPTUAL BASIS OF FORMATION

The article is devoted to the development of a scientific understanding of the criminology of war as an integrative direction of criminological research and the practice of combating crime based on it. It aims at the epistemological specification and applied institutionalization of relevant intellectual and direct criminal preventive practices in order to reduce the frequency of reproduction of armed conflicts and the intensity of violations of fundamental human rights occurring in their context. The author's vision of the subject of criminology of war was formed, according to which 10 basic components were distinguished: war as a social-political, collective-psychological phenomenon; criminological phenomenology of war (criminal war and war crimes); determination of war crimes; the identity of the criminal; mechanism of individual criminal behavior; victims of war (criminological victimology of war); criminological phenomenology and determination of war-related criminal offenses; combating war crimes and

war-related criminal offences; criminological provision of transitional justice; criminological phenomenology, determination and counteraction to global criminal and criminogenic effects of armed conflict. A description and explanation of each of them is provided.

Key words: *war, criminology of war, subject, armed conflict, aggression, international crime, aggressive war crime, combating crime, transitional justice.*